

Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σάμ. άντράκλας ΔΒουτυρ. Μέσ' τοὺς ἀνθρωποφάγ. 54 άντρακλος Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρας καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -άκλας.

Ἄνῃρ μεγαλόσωμος, σωματώδης ἔνθ' άν. κ. ᾱ.: Ἔνας άντρακλας ἴσαμ' ἐκεῖ ἄνω Ἀρκαδ. Λέ τὰ βγάνεις πέρα μ' ἔνα άντρακλα σὰν αὐτὸ αὐτόθι. Τί άντρακλας! Κωνπλ. Αὐτὸς ὅμως ἦτανε ἕνας ψηλός, πολὺ ψηλός άντρακλας, ἕνας γίγαντας ΔΒουτυρ. Ἐπανάστ. ζώων 40. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άντρακαρᾶς.

άντρακλεά ἡ, άντραχλεά Εὔβ. — ΠΓενναδ. Γεωργ. γλωσσ. 2 — Λεξ. Βλαστ. άνδραχλεά Εὔβ. (Αἰδηψ.) άνδραχνεά Σαμοθρ. άντράχνεα Πόντ. (Σούριμ.) άντρακλεά Πελοπν. (Μάν.) Χίος άντράκλεα Πόντ. (Τραπ.) άνδρακλεά Μεγίστ. άνδρακλεά Ρόδ. άντρουκλεά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντράκλα (II) κατὰ τὰ εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν.

Ἀντράκλα (II) 1, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Αντρουκλεά Κύπρ. Ανδραχλεάς ὁ, Χίος Ἀχλαντρεάς Χίος

άντράκλι τό, (I) άντράκλιν Πόντ. (Οἶν.) άντράκλι Ἡπ. (Δρόβιαν.) άνδράχλι Εὔβ. (Ὁρ.) Μέγαρ. ἰδράχλι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντράκλα (I).

Ἀντράκλα (I), ὁ ἰδ.

άντράκλι τό, (II) ἀμάρτ. άνδράκλι Λευκ. άνδράχλιον Λῆμν. άντρούκλιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντράκλα (II).

1) Ἀντράκλα (II) 1, ὁ ἰδ., Κύπρ. Λευκ.: Πάμε νὰ κόψουμε ἰδράκλια Λευκ. β) Ὁ καρπὸς τῆς άντράκλας (II) 1 Κύπρ.: Ἄσμ.

Τ' άντρούκλια καὶ τὰ κούμαρα βκαίν-νουν εἰς τὸν Ἀκάμαν, ἀφ' οὔτ' ἀποχωρίστημεν, ἔν μοῦ ἔλειπεν τὸ κλάμαν.

Συνών. *άντρακλόμηλο, κούμαρο. 2) Εἶδος ἀκάνθης μὲ κόκκινον καὶ εὐώδη χυμόν, ὅστις χρησιμοποιεῖται διὰ τὸ βάψιμον τῶν ἀβγῶν Λῆμν.

άντρακλίδα ἡ, Νάξ. — ΠΓενναδ. 114 ΘΧελδράιχ. 36 άνδρακλίδα Πάρ. άνδρικλίδα Θήρ. Νάξ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντράκλα (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀντράκλα (I), ὁ ἰδ., ἔνθ' άν. 2) Πεπλὶς ἡ κοινὴ (perlis portula) τῆς τάξεως τῶν λυθροδῶν (lythraceae) ΘΧελδράιχ 36

άντρακλίτης ὁ, Χίος (Λιθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντράκλα (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

Εἶδος μουγγρεῖοῦ, γόγγρου ὁμοίου κατὰ τὸ φαιὸν χρῶμα πρὸς άνδράχνην.

άντρακλοκουμαρᾶ ἡ, άντροκουμαρᾶ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. άντροκουμαρᾶ Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρακλοκούμαρος κατὰ τὰ εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν. Τὸ άντροκουμαρᾶ κατ' ἄνομ.

Ἀντρακλοκούμαρος, ὁ ἰδ.

άντρακλοκούμαρος ὁ, ἀμάρτ. άντραχλοκούμαρος Εὔβ. (Κύμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. άντράκλα (II) καὶ κούμαρος.

Κόμαρος ἡ άνδράχλη (arbutus andrachne). Συνών. ἰδ. ἐν λ. άντράκλα (II) 1.

***άντρακλόμηλο** τό, άντρουκλόμηλον Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. άντράκλα (II) καὶ μῆλο.

Ὁ καρπὸς τῆς άντράκλας (II) 1. Συνών. άντράκλι (II) 1 β.

άντρακλοσαλάτα ἡ, Ἀθῆν. κ. ᾱ.

Ἐκ τῶν οὐσ. άντράκλα (I) καὶ σαλάτα.

Σαλάτα ἀπὸ άντράκλαν (I).

άντράκος ὁ, Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντρας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκος.

Ἀνῆρ: Ἄσμ.

Ἄγιε μ' Γεώργι, | βλόγα τὸ διακομιαχώρι

καὶ γύλα τοὺς άντράκους μας | τοὺς διακομιαράκους μας.

άντραρος ὁ, Λεξ. Βλαστ. άντραρους Λέσβ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. άντρας διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρος.

Ἀνῆρ μεγαλόσωμος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άντρακαρᾶς.

άντρας ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ᾱ.) Τσακων. άνδρας πολλαχ. άδαας Σαμοθρ. άντρα Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν.) Πληθ. άδριοι Ἰμβρ. άδιο Ἀθῆν. άδερ Μακεδ. (Γκιουβ.) Τήν. άντροῦδες Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) άντροῦδοι Πόντ. άντροῦδ' Προπ. (Κύζ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. άντρας, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνῆρ.

1) Ὁ ἀνῆρ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γυναῖκα κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καπ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ᾱ.) Τσακων.: Ἀντρες καὶ γυναῖκες μαζί κοιν. Ἦσαν ντύο, άντρα τσαὶ γυναῖκα τσαὶ ἀγαπᾶτο πολὺ πολὺ (ἐκ παραμυθ.) Ἀπουλ. || Παροιμ. Κομμάτιν άντρας, ὀλάκερη γυναῖκα (τῆς γυναικὸς ἀνώτερος ὁ ἀνῆρ) Κάρπ. 2) Ὁ ἀνῆρ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν νεανίαν ἢ παιῖδα, ὁ φθάσας εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν κοιν.: Αὐτὸς δὲν εἶναι πρὸς παιδί, εἶναι άντρας κοιν. Ὅσο εἶσαι παιδί, πρέπει νὰ σὲ θρέφουν οἱ γονεοὶ σου, ἀφοῦ ὅμως γίνῃς άδρας, τότε ἔχεις χρέος εἶναι νὰ τρέφῃς τοὺς γονεοὺς σου Κεφαλλ. 3) Ἐπιθετικ., γενναῖος, ἀνδρεῖος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀν εἶσαι άντρας, ἔβγα ὄξω. Ἐδειξε πῶς εἶναι άντρας κοιν. Νά 'σι άδρας μὲ τὰ οὐλα σ' Λέσβ. (Πάμφιλ.) Εἶναι άδρας, εἶναι ἀπὸ το' άδρες άδρας (γενναιοτάτος μεταξὺ γενναίων) Λευκ. || Παροιμ. φρ. Ὁ καθένας ἔχει τὸν άδρα του (ἔχει τὸν γενναιοτέρον του) Κρήτ.

4) Ὁ σύζυγος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καπ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ᾱ.) Τσακων.: Ἀντρας καλός, μὰ ἔχει γυναῖκα κακειά. Αὐτὴ εἶναι χήρα, δὲν ἔχει άντρα. Τὴν δεῖνα τὴν ἔδιωξεν ὁ άντρας της κοιν. Ἀπόμ'να χῶς άδαα κὶ χῶς πιδιά (χῶς=χωρίς) Σαμοθρ. || Φρ. Ἀντροῦ πρόσωπον νὰ μὴν ἐλέπης! (εἶθε νὰ ζήσης ἀγάμος! Ἀρά) Κερασ. || Παροιμ.

Ἀντρα θέλω γιὰ τὸ βράδυ | κὶ ἄς μὴν ἔχ' ὁ λύχνος λίδι (ἐπὶ νεάνιδος ἡ ὁποία δὲν ἀποκρύπτει τὴν σφοδρὰν πρὸς γάμον ἐπιθυμίαν της). Ἀντρα θέλω κὶ ἄς εἶναι καὶ κούτσουρο (συνών. τῇ προηγουμένῃ). Ἀντρα ἀπὸ σοὶ καὶ σκυλλὶ ἀπὸ μαντρι (μεγάλως ἐκτιμᾶται ἡ καλὴ καταγωγή τοῦ συζύγου) σύνηθ. Ἀντρα μου, βοήθειά μου καὶ σκέπη καὶ χαρὰ μου (ὁ σύζυγος εἶναι προστάτης καὶ καύχημα τῆς συζύγου) Ψαρ. Κόρη μου, κατὰ τὸν άδρα σου νὰ σεῖται κ' ἡ ποδεά σου (κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ συζύγου ἐπιτρέπεται ἡ σύζυγος νὰ κομπάζῃ) Κρήτ. κ. ᾱ. Κάλλιο άντρα μ' ἔνα μάτι πέρι μ' ἔνα παιδί (εἶναι δυσάρεστον τὸ νὰ ὑπανδρεύεται μία γυναῖκα χῆρον ἔχοντα τέκνον) Πελοπν.

Σ' τ' άντροῦς τὰ κομποδέματα καυτοῦται ἡ γυναῖκα (ἡ εὐτυχία τῆς συζύγου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς εὐημερίας τοῦ συζύγου της) Σκυρ.

Ἀντραν κὶ ἄλογον ποῦ κ' ἔδει | 'ς σὴν παρὲβγαν ντ' ἔργον ἔδει; (ἡ μὴ ἔχουσα σύζυγον καὶ ἄλογον τί ἔργον ἔχει εἰς τὴν

